

arkus



Lea a kone

JAR MEDZI KOŇMI



Christiane Gohl

Christiane Gohl

Jar medzi koňmi

Lea a kone

VYDAVATEL'STVO
ARKUS

Original title: Lea und die Pferde. Pferdefrühling

Boje Verlag in the Bastei Lübbe GmbH & Co. KG

© 2008 Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Köln, Germany

Slovak edition © 2013 ARKUS

Translation © 2013 PhDr. Danka Banská

Cover design © 2013 Andy Mečíř

Z nemeckého originálu Lea und die Pferde: Pferdefrühling,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Boje Verlag v roku 2008,
preložila PhDr. Danka Banská.
Obálku navrhol Andy Mečíř.

Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok
nájdete na internetovej adrese: www.vydarkus.eu

ISBN 978-80-8103-073-4

Sedlajte pudlíky!

Vstávať, Lea, ide sa!“

Bola nedeľa, šesť hodín ráno. Zvyčajne čas, kedy mama buď ešte spí, alebo sa rozstrapatená tacká v prítomí práve tak ako ja. Avšak toto neplatí v deň, ktorý nejakým spôsobom súvisí s koňmi. Vtedy sa v posteli vzpriami, len čo zazvoní budík, a podobné nadšenie očakáva aj odo mňa. Pritom až doteraz nás nikdy, keď sme pred svitaním museli von na „konskú misiu“, nečakalo nijaké ozajstné jazdenie. Väčšinou sme mali pred sebou také nezáživné úlohy ako pečenie oblátok na nejakom turnaji.

Ale teraz s tým mal byť koniec. Potom, ako ma mama dovliekla do miestnej jazdeckej školy na „Jazdecký kurz pre matky a dcéry“, ktorý nám však skôr pripomínal tréning pre pilotov stíhačiek – všetky kone boli príliš výbušné a v sedle mali zabudovaný katapult! – skúšali sme to teraz s „rekreačným jazdením“. Obe – mama i ja – sme totiž zistili, že jazdenie ako pretekársky šport nám príliš nesedí. Nedokázali sme sa nadchnúť ani pre drezúru či preteky v skákaní – a to ani vtedy, keď som istý čas pravidelne postávala na okraji skokového parkúru, aby som držala palce svojmu bývalému priateľovi Heikovi. Namiesto toho sme snívali o vychádzkach v teréne – čo sa mňa týkalo, najradšej pri svite mesiaca a s nejakým sladkým chlapcom po boku.

Teraz sme už len museli nájsť nejakú jazdeckú školu, ktorá by nám pomohla získať potrebnú istotu v sedle. A práve to mama očakávala od dobrodružstva, ktoré si naplánovala na dnešný deň: „*Zoznamovací deň s plemenom americký baškir – Objavte ľahkú jazdu na výnimočných koňoch*“.

So stonaním som sa hrabala z postele.

Podobne sa dnes vodilo aj môjmu priateľovi Thorstenovi. A to ho v žiadnom prípade nečakala iba neškodná vychádzka na americkom baškirovi, ale jeho vôbec prvý turnaj v skákaní. Vlastne, inak by som bola musela ísť s ním a držať sa s ním za ruky. Treba pripomenúť, že palce by som držať nemusela, pretože by som iba zbytočne plytvala energiou. Thorsten nemal ani náznak šance na víťazstvo, hoci jazdil na veľmi drahom koni. Nechcel tento deň osláviť, chcel ho iba prežiť. V skutočnosti mal totiž na pretekárske jazdenie rovnaký názor ako ja. Thorsten by radšej do desiatej spal, a potom by začal deň sympatickou desiatou – snád' aj piknikom na pastvine spolu so mnou a Marianom. Mariano je jeho kôň.

Thorstenov otec si však myslí, že „správny chlapec“ musí vášnivo túžiť po tom, aby sa nad oxerom díval smrti do očí a dosahoval v skokoch tie najlepšie časy. Ustavične nachádza na Thorstenovi povážlivé nedostatky v odvahe a mužnosti – s čím ten, prirodzene, nesúhlasí. Takže s veľkým sebazaprením sa núti do skokov – hoci pre neho je vlastne hrdinským činom už to, keď vyjde zo dvora na koni krokom.

„Tak sa už pohni, Lea!“ Mama uchopila kľúče od auta. Raňajky sa teda očividne konať nebudú. Keď mamička zavetрила maštalný vzduch, zabudla aj na elementárne materinské povinnosti.

S povzdychom som siahla po balíčku keksov. Tie sme mohli jesť po ceste. Starosti s líniou sme, našťastie, ani jedna nemali, boli sme vysoké a štíhle. Ja osobne dokonca v určitých partiách pripomínam špargľu. Pár ženských oblín by sa mi celkom pozdávalo. A pri tej príležitosti by mi mohla dobrá víla nadeľiť aj dlhé a kučeravé vlasy namiesto tých mojich nerozčesateľných a strapatých, a možno aj zlatisto blond namiesto červenohnedých.

„Nezabudni na jazdeckú čiapku!“

Tesne priliehajúca jazdecká helma na mojom účese dokonala dielo skazy. No medzitým som si už beztak odvykla používať gél a tendenciu mojich strapatých vlasov stáť v chumáčikoch dovysoka som ešte viac zdôrazňovala pestrými sponkami. Jazdecké čiapky si vyžadovali buď uzly alebo sieťky na vlasy, v ktorých sa pramienky na krku dali cudne skrotiť. Alebo ako alternatívu zvoliť krátky vojenský strih vlasov. Pre to druhé som sa doteraz nevedela odhodlať.

Mama si už obliekla rajtky, pulóvrik a bundu. Bol marec a ešte panoval citeľný chlad, hoci v záhradách pučali prvé jarné kvety. Vyhládala som si teda podobné oblečenie a vyrazili sme. Vonku bola zatiaľ takmer tma. Prečo mama bezpodmienečne potrebovala pre svoju záľubu ako alibi práve mňa?

Dlhú jazdu autom som využila na to, aby som si ešte trochu pospala a definitívne som sa prebrala až vo chvíli, keď mama odbočila na príjazdovú cestu žrebčince „Curly Morning“. Na parkovisku už stáli tri autá. Kone vidieť nebolo. Keď sme však kráčali po dvore, vystrčil jeden hlavu z vonkajšieho boxu.

Takmer som nemohla uveriť vlastným očiам. „Je to kôň alebo pudlík?“

Zviera, ktoré sa na nás pozrelo celkom priateľsky, bolo skrz-naskrz pokryté kučerami.

Chĺpky sa mu krútili dokonca aj v ušiach, no a hriva a chvost vyzerali ako vlasy nejakého pozláteného anjela.

Vzápätí sa otvorili domové dvere a nejaká mladá žena s krátkymi plavými vlasmi a zelenými očami nám pokynula, aby sme vošli dnu. Mala na sebe jazdecké oblečenie a očividne mala radosť, že nás vidí.

„Vy musíte byť Lotte a Lea Grošové, že?“ spýtala sa natešene. „Ja som Katja Heimannová, telefonovali sme spolu. Poďte dnu, dajte si kávu a potom začneme! Všetci ostatní sú už totiž tu.“

Pri veľkom stole sedela staršia dáma, mladý manželský pár a jedna matka s dcérou v mojom veku. Sadla som si vedľa toho pehavého červenovlasého dievčaťa.

„Som Anschi!“ ihneď sa predstavila. V americkom baškirovi Anschi očividne hľadala koňa, ktorý by sa jej hodil k účesu. Bujné červené vlasy jej v krepových kučerách padali až do stredu chrbta.

„Máš rovnaké kučery ako tie kone!“ poznamenala som.

Zasmiala sa. „Tiež som si všimla! A beriem to ako dobré znamenie. Snáď ma tie zvieratká budú považovať za svojho druhu a nezhodia ma.“

„Naše kone nezhodia nikoho!“ odvetila pani Heimannová takmer urazene a vzápätí začala s prednáškou, po ktorej si človek nevyhnutne položil otázku, prečo ešte nikto neprišiel s nápadom postaviť do čela Organizácie spojených národov kučeravého koníka. Tie zvieratá boli očividne tými najlepšími ľuďmi: boli mierumilovné, spoľahlivé, učenlivé, charakterovo stále...

„Sú ale pomerne malé, nie?“ spýtal sa jediný muž medzi nami.

„Čím menšie, tým lepšie,“ poznamenala Anschi, avšak tak ticho, aby to jej mama nemohla počuť.

Ja som na to prednedačnom prišla tiež. Ale potom som sa zoznámila s obzvlášť milým, ale aj vyslovene obrovským zvieraťom menom Žolík. Akosi to muselo medzi nami zaiskriť. Môj bývalý priateľ na neho dokonca žiarlil. A pri svojej prvej jazde na Žolíkovi som sa prestala báť výšok.

Napokon sa pani Heimannová dostala i k antialergickým vlastnostiam plemena americký baškir.

„Máme medzi sebou nejakého alergika na zvieračiu srst?“ informovala sa.

Anschi sa schúlila.

„Tu, moja dcéra Angela!“ Anschina matka sa hlásila ako v škole. „Ale je to vcelku divná záležitosť. Máme kone už roky, ale alergia sa nevyskytla ani raz. Iba teraz pri jej vlastnom poníkoví. Môže sa stýkať so všetkými koňmi, a nič, keď sa však venuje Wizzie, vyhodí sa jej vyrážky.“

Pani Heimannová potvrdila, že toto je naozaj zriedkavé. Ale s americkým baškirom je človek celkom určite v bezpečí.

„Poďme ale jednoducho von a pozrime si kone!“ vyzvala nás pani Heimannová nakoniec. „Zajazdíme si troška v hale a poobede môžeme vyraziť na vychádzku.“

Pre moju mamu i pre mňa to bolo čosi zvláštne. Moje doterajšie skúsenosti s vychádzkou na koni sa obmedzovali na chvíle, kedy som bola na návšteve u Thorstenovej tety Wiebke. Posadila ma na kobyľu haflinga, ktorá ma poslušne niesla krokom. No a potom som po prekvapujúcom úteku koní išla v noci domov na Žolíkovi. Ale tiež iba krokom.

Kone boli na spoločnom pastvisku a bolo ich treba najprv pozháňať. Podujala sa na to veselá čierno-biela kólia pani Heimannovej. My sme v tom čase čakali pred otvorenými stajňami – „Americký baškir je ideálny pre prirodzený chov!“ – a mali sme čas trošku sa porozprávať.

„Takže chcete kúpiť amerického baškira?“ spýtala som sa Anshi.

Mykla plecami. „Jasné. Vy nie? Preto sa to tu celé deje. Pani Heimannová by chcela svoje kone predáť a my sa o ne zaujíname.“

„Myslela som, že to má byť jazdecký kurz,“ poznamenala som.

Anshi potriasla hlavou. „Nie, jazdiť by si už mala vedieť. Hoci tu sa to naisto veľmi predpokladať nedá. Alebo si myslíš, že títo tu už niekedy na nejakom koni sedeli?“

Ukázala na mladý manželský pár. Obaja mali na sebe úplne nové jazdecké nohavice.

„A táto tu sa tomu venovala asi už dávnejšie...“ pokračovala Anschi vo svojich dedukciách aj pri staršej dáme.

Jej jazdecký odev, očividne veľakrát praný, pôsobil staromódnyim dojmom.

„Dalo by sa povedať, že som niečo ako navrátiliec,“ vysvetľovala tá dáma mojej mame. „Kedysi som mala kone celé dlhé roky. Islandské. Potom som však spadla a zlomila som si stavec. Ale teraz som čítala tento inzerát... a tieto kučeravé koníky musia byť také milé!“

Anschi prevrátila oči.

„Ty neveríš, že sú milé?“ spýtala som sa ustarostene.

Opäť mykla plecami. „Sú to kone, Lea. A kôň zostane vždy koňom. Bez ohľadu na rasu, všetky majú sklony k tomu, aby sa splašili. Ovplyvniť to možno nanajvýš výcvikom. V tom či onom smere. Mnohí tréneri kone upokoja, iní doženú až k šialenstvu. Napríklad môj pony u jedného takého zaklínača koní bol. Predchádzajúci majitelia si ho u neho nechali špeciálne vycvičiť za veľa peňazí, ale robil iba nezmysly. Wizzie je totálne naruby. Keď má odísť od ostatných koní, skláňa sa až k zemi, hryzie a pred každou maličkosťou sa splaší...“

Tak som pomaly začínala chápať, prečo dostala z toho koňa vyrážky.

Medzitým výbeh pred nami zaplnili kučeravé koníky vo všetkých farbách. Vyzerali veselo a vlastne sa mi celkom páčili. Ich výška bola tak akurát a na tú zvláštnu srst' sa určite dalo zvyknúť. Zaručene si však za ňu bolo treba priplatiť.

„Lea, môžeš si vziať Princeznú, a ty, Anschi, Curly Sue. Patrí k našim najmilším koňom.“

To zviera nebolo iba kučeravé, ale navyše aj fľakaté ako Malý strýko Pippi Dlhej pančuchy. Moja Princezná bola jednoducho iba červenohnedá.

„Určite nehryzú?“ spýtala sa mladá žena v nových rajtkách. Jej muž sa k svojmu kučeravému koňovi taktiež blížil ako toreador, ktorému jeho červená šatka vypadla z ruky.

„Nie, sú priateľské!“ vysvetľovala pani Heimannová po dvadsiaty piaty raz.

„Pretože náš kôň doma totiž...“

„To je ale žrebec...“

Párik, pán a pani Lindauovci, začal rozprávať. V skutočnosti aj oni doteraz absolvovali iba jazdecký kurz pre začiatočníkov a potom sa až po uši zamilovali do arabského žrebca.

„Shakan bol taký pekný!“ nadchýnala sa pani Lindauová. „A taký poslušný, predajca tvrdil, že také sú všetky. Jazdilo sa na ňom tak ľahko, jedna báseň...“

„Ibaže doma sa to zmenilo!“ vysvetľoval pán Lindau, ktorého nadšenie sa už očividne vytratilo.

„Keď uvidel kobylu, nepretržite iba erdžal. A poslúchať už nechcel vôbec. No predchádzajúci majiteľ nič z toho nechcel uznať. Poznamenal, že sme na ňom mali jazdiť každý deň. Pokiaľ možno, aspoň pár hodín. A získať si u neho autoritu... Ale kto už len má na to čas?“

Pani Heimannová vyzerala, akoby sa ovládala už iba z posledných síl. A Anschi už zase prevracala očami. Úplní začiatočníci s arabským žrebcom, ktorého, zrejme, vyviedli z boxu nanajvýš raz za týždeň. Človek nepotrebuje mať s koňmi dlhoročné skúsenosti, aby si dokázal predstaviť, že toto sa neskončilo dobre.

„S baškirom ale musíte zaobchádzať ľudsky,“ vymedzila hranice tentoraz samotná pani Heimannová. „Možno ho zvládnuť iba vtedy, keď má dostatok pohybu a sociálnych kontaktov.“

Pani Lindauová potriasla hlavou. „Ale Shakan je žrebec!“ poznamenala tónom, ako keby to bola charakterová slabina a už vopred ho odsúdila na trest o vode a chlebe.

„Nemôžeme si ho tu prípadne vymeniť?“ spýtal sa pán Lindau.

Pani Heimannová pôsobila nervózne a ja som s ňou akosi súcitila.

Medzitým sme prešli k sedlaniu, ale najprv sme dosť bezradne stáli pred westernovými sedlami, ktorými pani Heimannová vystrojila svoje kone. Napokon sme ale všetci viedli kone do jazdiarne, pričom Anschi si počínala veľmi šikovne, zatiaľ čo tí Lindauovci vzbudzovali dojem, akoby prepravovali nebezpečný náklad. Pani Wienerová, tá staršia dáma, ihneď nasadla. Pani Heimannová ju však vzápätí musela dlho prehovárať, že má pritlačiť stehná, aby sa jej kôň vôbec dal do pohybu.

„Keď sa island'ana dotkne stehnami, ihneď vyrazí!“ tvrdila pani Wienerová.

Anschi už prevracala oči úplne bez prestávky. Musela si dávať pozor, aby nedostala svalový kŕč a nezačala trvalo škúliť.

Anschi samotná šikovne vysadla do sedla, len čo však jej kôň na ňu akoby trocha úkosom zagánil spod škvrny na tvári, ihneď sa jej zmocnil akýsi kŕč a prudko potiahla za opraty. Curly Sue vzápätí podráždene zaspätkovala a Anschi jej nervózne zakvačila prsty do hrivy. Pani Heimannová Anschi upokojovala a posmeľovala, zatiaľ čo pani Lindauová podľa hla panike, keď jej kôň naznačil, že by trochu pridal do kroku. Tak silno trhla uzdou, aby zastavil, že iné východisko vlastne ani nemal.

Pani Heimannová vyzerala zúfalo. „To sú citlivé kone!“ pokúsila sa o vysvetlenie. „My tu pestujeme ľahký spôsob jazdy. Náznaky celkom stačia... Tie opraty jednoducho uvoľnite a nechajte tak!“

Mojej mame sa to, prekvapivo, podarilo celkom bez námahy. V poslednom čase sa stajňových koní dosť obávala, ale

prednáška pani Heimannovej ju presvedčila o tom, že plemeno americký baškir je bezpečné.

Sedela pokojne a vydávala opatrné a ľahké pokyny. A keď sa vzápätí jemný kučeravý poník poslušne a uvoľnene pohol krokom a potom klusom dookola, usmiala sa šťastne ako perníkový medvedík. Ani ja som nemala nijaké problémy. Princezná si vykračovala podobne ako Emma, tá kobyla haflinga u tety Wiebke. Tá však bola ešte citlivejšia. Princeznú som musela pobádať intenzívnejšie a raz som si dokonca musela vziať na pomoc aj bič. Zatiaľ sa však nechystala, že ma zhodí alebo vyvedie nejakú inú lotrovinu. Pani Heimannová nešetrila s chválou.

Hodina jazdy nás preto obe nadmieru povzbudila, obzvlášť moja mamička vyrástla od pýchy o dvadsať centimetrov. Nijaký tréning sme však nemali. Pani Heimannová mala jednoducho plné ruky práce s tým, aby pochvalnými slovami povzbudzovala Anschi, dodávala odvalu pani Wienerovej a aspoň príležitostne jej poskytla aj pomoc, a pána a pani Lindauovcov zbavila paniky. To posledné sa jej však nepodarilo, hneď po hodine v hale táto dvojica odišla.

„Jediné, čo tí dvaja potrebujú, sú hojdacie koníky,“ opovržlivo poznamenala Anschi, keď sme popoludní vyrazili na vychádzku.

Mama si jazdu po krajine vychutnávala a po celý čas bola úplne pokojná, hoci jazdeckú halu opustila na koni po prvýkrát. Uvoľnený štýl jazdy pani Heimannovej sa jej páčil práve tak veľmi ako mne, obe sme sa na kučeravých koníkoch cítili sebaisto. Mamička sa potom ešte raz opýtala na hodiny jazdenia, dostala však odmietavú odpoveď.

„Vyučujem iba jazdcov na vlastných koňoch,“ vysvetlila pani Heimannová. „Keď si jedného z týchto koní kúpite, môžete s ním prísť na vyučovanie. Ale inak, bohužiaľ, nie.“

„Mne sa to zdalo pekné, aj keď sem na hodiny jazdenia chodiť nemôžeme. Ale jednoduché to naozaj nie je,“ poznamenala neskôr mama na spiatocnej ceste. Obe sme boli unavené a trocha rozčarované. Mňa od dlhého sedenia v nezvyklom sedle bolel trošku zadok a mama sa sťažovala na bolesti chrbta.

„Mám na mysli to ‚Lahké jazdenie‘,“ rozvádzala ďalej. „Prezentujú to ako také *easy* a aj kone boli milé. No poriadne sme ich nepreverili. Kto vie, čo by urobili, keby sme chceli ísť niekam inam ako pani Heimannová.“

V tom je asi tá finta, pomyslela som si. Aj žrebec Lindauovcov bol pravdepodobne pri testovacích jazdách poslušný, pretože jeho predchádzajúci majiteľ išiel popredu na jeho obľúbenej kobyle.

„Jazdenie je ťažké,“ zopakovala som poznatok, ktorý som nadobudla už pri svojom prvom výjazde s Thorstenovou tetou Wiebke. Pritom som si pomyslela na Thorstena. Ako sa mu len darilo na turnaji?

Rodený víťaz

Ked' som v pondelok popoludní prišla do jazdeckého klubu, Thorsten bol ešte vcelku čulý. V sobotu večer som ho už nezastihla, čo ma trochu znervóznilo. Ale teraz stál v uličke stajne a česal svojho sivka Mariana. Kôň vedľa neho pôsobil obrovským dojmom – Thorsten nebol práve najvyšší a už vôbec nijaký kulturista. Nie je síce tučný, ale je dosť pri tele – v prípade koňa by človek povedal, že je až v príliš dobrej „výživovej kondícii“. Keď mal zlé dni, jeho okrúhla tvár vyzerala tak trochu ako Mesiac, avšak v dobrých časoch mu jeho jemné sivomodré oči a bujné blond kučery dodávali šarm barokového anjela. Vlasy nosil o niečo dlhšie než väčšina chlapcov, čo mu veľmi pristalo. V stredoveku takto museli vyzerat' zbrojnoši – a snáď vtedajšie kovové helmy nepricapili tú vlasovú nádheru k hlave tak nemilosrdne ako tá moderná jazdecká čiapka.

Dnes ešte Thorstenova prilba visela v sedlovni. Prvý deň po turnaji asi nemusel u pani Wittovej absolvovať hodinu jazdy, a preto sa na mňa šťastne usmieval.

„Aké bolo skákanie?“ spýtala som sa. „Zvládol si to bez ujmy?“

Thorstenova tvár nadobudla výraz, pripomínajúci čosi medzi pýchou a zahanbením.

„Zvíťazil som,“ odpovedal.

„Čo si spravil?“ rozosmiala som sa. „Ale prestaň, neut'ahuj si zo mňa! Alebo to bola náhoda a ty si toho obrieho maca zložil?“

Thorsten pokýval hlavou a ukázal pritom na svoju škatuľu s čistiacimi prostriedkami. A skutočne: Nedbalo pohodená medzi kefami tam žiarila zlatá stuha z turnaja.

„To vôbec nie je vtip. Prvé miesto v skokoch kategórie Z. Ale bola to skôr náhoda. Spadol som až za cieľovou čiarou. Úplne tesne. Parkúroví asistenti to museli dokonca premeriavať. No bolo to trištvrte metra, o tom nebolo pochyb. Mne osobne by ale bolo oveľa milšie, keby sa Mariano predtým zastavil.“

Ešte stále som to akosi nedokázala pochopiť. „Ty, Thorsten, fakt si zajazdil tak čisto ako kedysi Heiko s tým jeho úsmevom svetjepremňagombička, a potom si sa zosypal? Domnievam sa, že dostať sa s Marianom cez parkúr Z bez chýb nie je zase až také ťažké. Ale to tempo!“

V takzvaných „Malých skokoch“ triedy P – pre profesionálov a triedy Z – pre začiatočníkov – rozhodoval spravidla čas. Účastníci sa rútili cez prekážky ako blázni a kto prešiel bez chýb ako najrýchlejší, vyhral.

„Povedzme, že môj podiel na tej záležitosti sa obmedzoval na približné udávanie smeru,“ vysvetľoval Thorsten a zvalil sa na balík slamy. Pritúlila som sa k nemu. „Na začiatku som dokonca neplánoval ani to. Marianovi sa do toho totiž vôbec nechcelo. V podstate sme na tom rovnako. Keď vidíme žrde, príde nám zle. Ale oco na nás nakričal a Mariana voviedol dnu. Vzápätí sa vchod zatvoril a Mariano, prirodzene, presne vedel, že bez skákania sa von nedostaneme. Takže sa poponáhlal...“

Zachichotala som sa. „Chceš povedať, že prešiel?“

Thorsten mykol plecami. „Nie priamo, pretože, ako by som to povedal, dokázal som robiť čosi také ako riadiť. Istým spôsobom to bolo niečo ako jazda na motokáre. Ibaže bez brzdy.“

Musela som sa smiať. Pred našou prvou hodinou jazdy sa mi Thorsten priznal, že jazdenie na koni považoval za jednoduchú záležitosť. Pre tento šport sa rozhodol iba preto, lebo si myslel, že jazdenie na koni si nevyžaduje viac námahy ako jazda na motokáre. Medzitým sme už o tom obaja vedeli

viac. Predovšetkým Thorsten, ktorý na každej hodine jazdenia vypotil litre potu – a nie iba od strachu.

„Ale ako si potom mohol spadnúť? Nazdávam sa... predsa sme sa dohodli na tom, že keď to absolvuješ, potom to, pokiaľ možno, nevzdáš. Mariano je na to jednoducho príliš vysoký.“

Kým ja som sa v okamihoch neistoty na koni pevne pridržala, len aby som nespadla, Thorsten to radšej rýchlo vzdal a dobrovoľne konský chrbát opustil.

„Vraj teraz existuje taká bezpečnostná vesta, ktorá sa pri páde nafúkne,“ odvetil. „Ale keď som si ten inzerát vystrihol, otec sa na mňa tak akosi divne pozrel.“

Vedela som si to živo predstaviť. Napokon, Rambo tiež nejde do boja s nepriestrelnou vestou. Utrúsila som akúsi trefnú poznámku a Thorsten sa rozosmial.

„Takže v skutočnosti to bolo takto,“ pustil sa potom konečne do podrobného vysvetľovania. „Keď Mano videl, že sa tomu už nemôže vyhnúť, prešiel do akejsi verzie pretekárskeho cvalu a trielil cez zákruty ako divý. Bol to pocit ako na horskej dráhe, v tej chvíli by to vzdal iba blázon. Prekážky bral len tak mimochodom – stále som mal strach, že nejakú prehliadne. Ved’ on tie potvory ani neberie vážne, po všetkých tých mrakodrapoch, na ktoré je navyknutý. Tak či onak, akosi som ho navigoval od jednej k druhej, pričom na konci sa ešte znova úplne otočil a rútil sa k východu. Myslel som, že preskočí bariéru, takže ešte predtým... no áno, nechal som sa tak akosi zhodiť...“

„Ty si beznádejný,“ povzdychla som si. „Ale napriek tomu ťa zaradili?“

„Ako som povedal, keď prekročíš cieľovú čiaru, môžeš si robiť, čo len chceš. Nebotyčná výhra! Všetci ostatní boli oveľa pomalší.“

Mariano sklonil hlavu k Thorstenovi, a tak sme ho spoločne začali škrabkať. Kým ešte patrilo Heikovi, nikdy ľudí veľmi neobľuboval, ale teraz sa zdalo, že Thorstena má rád.

„A tešíš sa?“ spýtala som sa.

Thorsten prevrátil oči takmer tak dokonale ako Anshi. „Lea, zvíťazil Mariano. Či som na ňom sedel ja alebo nejaký na diaľku ovládaný macík, je vlastne úplne jedno. A potešilo to iba môjho otca. Ten chce teraz vidieť stuhu každý týždeň. Ja si svoju radosť držím na uzde.“

Thorsten pôsobil skôr dojmom porazeného. Rýchlo som mu porozprávala o svojej nedeľnej vychádzke na pudlíkovských koňoch. Zdá sa, že ja som sa zabávala viac.

Ku koncu sa Thorstenovi opäť zlepšila nálada. „Aj ja by som ťa chcel pozvať na vychádzku!“ vyhlásil dôležito. „V piatok popoludní, ak sa ti bude chcieť.“

Pokrčila som čelo. „Vo dvojici na Marianovi?“

Thorsten potriasol hlavou. „Prirodzene, že nie, pani Wittová by nás zabila! Aj tak sa krivo pozerá kvôli tomu, že vôbec mám chuť ísť von, ale mne je to jedno. Ustavičné jazdenie v hale a cez víkend parkúrové skoky – z toho môže človeku akurát tak preskočiť! Aj Mariana to znervózňuje. Ale pani Wittová s nami do terénu ísť nechce, zdá sa jej to príliš nebezpečné. No, a tak som zavolať Wiebke.“

„Ale Wiebke býva na druhom konci mesta,“ namietala som.

Thorsten mykol plecami. „Má auto a prives pre kone. A keďže sa doň vojdú dva kone, privezie pre teba Hotteho. Ak chceš!“

Od radosti som vyskočila. Od Thorstena bolo naozaj neuveriteľne krásne, že na mňa myslel. Jasné, že som chcela. Jazdiť s Wiebke ma vtedy bavilo a s Thorstenom sme o spoločnej vychádzke na koňoch snívali už dlho.

„Tak či tak máš dnes svoj šťastný deň,“ poznamenal Thorsten, keď som sa trochu upokojila. „Hádaj, kto sa vracia!“

Zamyslela som sa. Myslel snáď Heika? Moja spolužiačka Nele, ktorá bola informovaná o všetkom, čo sa dialo v Jazdeckom klube Wienberg, mi už rozprávala, že môj predošlý priateľ znova začína s jazdením. V lete si zlomil rameno a musel pár mesiacov oddychovať. Ale teraz mu jeho otec kúpil nového koňa a vraj znova trénuje na skoky. Ale to by mi Thorsten predsa nehovoril takým tajnostkárskym tónom! Alebo ma chcel skúšať? Možno by rád vedel, či ešte predsa len nie som do Heika zamilovaná? Tá myšlienka mi vlastne celkom lichotila. Ale Thorsten bol pripravený tešiť sa so mnou a v jeho pohľade bolo príliš veľa očakávania na to, aby mohlo ísť o nejakého rivala.

Vonku práve prechádzal veľký transportér s koňmi.

Thorsten sa náhle postavil. „Myslím, že už je tu!“ vyhlásil vzrušene. „Včera som počul, že ho dnes privezú sem. Pani Müller-Westhoffová bola načisto vzrušená...“

Z balíka slamy som doslova skočila, čím som vylakala Mariana. Thorsten mu rýchlo dal na upokojenie nejakú maškrtku.

„Žolík? Naozaj privádzajú Žolíka späť?“

Môjho obľúbeného obrovitého hnedého koňa v lete predali jednej dospeljej pretekárke. Pani Müller-Westhoffová patrí k tým dámam, ktoré moja mamička rada tituluje ako „manželky z povolania“. Väčšinu času trávi tým, že sa skrášľuje a reprezentuje po boku svojho zazobaného manžela. Ako vhodný koníček pestuje jazdenie – a snáď ešte golf. A, samozrejme, vždy sú to drahé, na víťazstvo naprogramované drezúrne kone, ktoré ona vedie po pláci skôr zle ako dobre. Žolík to po tom, čo s ním Heiko odjazdil pár skokov, už tak dokonale nerozbalil, a tak ho pani Müller-Westhoffová najprv

ešte raz „poslala do školy“. Také čosi sa nazýva výcvik. Žolíka pol roka trénovala nejaká známa pretekárka.

Táto drezúrna jazdkyňa ho teraz aj osobne dopravila – čo pani Wittovú strhlo k takým prejavom úcty, akoby ju navštívila samotná kráľovná. V jej jazdiarni bude predvádzať koňa Carina Beisendorfová! Tá troška medzinárodného lesku by mohla ozdobiť jej steny! A prinajmenšom by tú udalosť mohla zdokumentovať pre potomstvo. A tak pani Wittová, ako aj pani Müller-Westhoffová, si so sebou priniesli videokamery.

Carina Beisendorfová vyzerala presne tak, ako keby sa na pľaci predvádzala filmová hviezda: Vysoká, veľmi štíhla, decentne nalíčená. Jej svetlé – keď aj vo všedný deň nie biele – jazdecké nohavice boli neuveriteľne čisté a, prirodzene, perfektne jej sedeli. Tvár mala úzku a pôsobila prisne, vlasy mala stiahnuté do uzla, z ktorého nevykúkal ani jediný pramienok.

Keď vystúpila z auta, uctila si pani Müller-Westhoffovú stiskom ruky. Pani Wittovú nebrala na vedomie.

Pani Müller-Westhoffová sa na túto príležitosť taktiež poriadne pripravila. Pri jej mejkape však o decentnosti nemohlo byť ani reči, celkovo pôsobila skôr ako umelecké dielo. Len na nalíčenie samotných očí určite potrebovala dlhé hodiny. Jej svetlé vlasy boli na uzol príliš krátke, ale ona si dala tú námahu, aby to napriek tomu vyzeralo tak, akoby boli na zátylku akosi zviazané dokopy.

„Tak ho teda snád' vyložíme!“ poznamenala pani Beisendorfová a poobzerala sa, akoby si pred sebou chcela vykúzliti' nejakého sluhu, ktorý by bol ochotný zašpiniť si prsty od uzáveru privesu. Thorsten priskočil a horlivo stlačil zámok.

„Ale dnu musíš ty!“ zašepkal smerom ku mne.

Už som bola pripravená. Žolíka som sa nikdy nebála.

Keď som k nemu vstúpila do priestranného privesu, zaerdžal na mňa. Dala som mu jednu maškrtu a on mi, ako vždy, vystrčil v ústrety svoj nos tapíra. Ale, žiaľ, rovnako ako kedysi, i teraz mal kúty papule drsné a odreté. Zdalo sa, že pani Beisendorfová ho ťahala rovnako silno ako Heiko. Dúfala som, že pani Müller-Westhoffová má vazelínu. V skutočnosti však nevyzerala, že by vôbec tušila, čo by to malo byť. Ale možno by predsa len darovala Žolíkovi nejaký hydratačný krém z drogérie.

Po mesiacoch, kedy som ho nevidela, ma opäť načisto zmiatlo, aký je Žolík obrovský. Jeho výška bola absolútne pôsobivá, meral takmer meter osemdesiat. Mysľou však bol ešte ako dieťa. Neviem, či je to korektná „konština“, ale ja by som ho opísala ako hravého. Teraz napríklad, kým som ho rozvážovala, mi svojím nosom tapíra prehľadával účes a ťahal ma za sponku. Potom za mnou poslušne vykročil na rampu.

„Vyzerá dobre!“ pochválila ho pani Müller-Westhoffová.

„Nádherne svalnatý!“ poznamenala pani Wittová.

„Snáď ho to dievča môže teraz nasedlať,“ dodala pani Beisendorfová. „Potom s ním urobím úvodnú jazdu a vysvetlím vám, na čo musíte dbať.“

Zalapala som troška po vzduchu. V skutočnosti som tu nebola zamestnaná ako koniarka a tá dáma sa ma mohla aspoň rovno spýtať. Inak, na druhej strane, jazdkyne cvičných koní boli ako divé za tým, aby bezplatne vykonávali takéto malé pomocné služby. Nele by si zlatým písmom zapísala do svojho denníka, keby pani Beisendorfová na jej prítomnosť aspoň nejako zareagovala. Ale mne sedlanie príliš nejde... Presnejšie, ešte nikdy som to nerobila sama. Trošku nervózna som viedla Žolíka do stajňovej uličky a Thorsten za mnou vliekol novučičké, zaručene hriechne drahé sedlo a uzdu.

Naozaj nie som malá, ale na to, aby som zdvihla sedlo na Žolíka, musela som vyliezť na Thorstenovu škatuľu s čís-